

Andro—

εισάγετε το email σας

Εγγραφή

Αναζήτηση

«Προσωπικά συνέχεια κοιτούσα μπροστά και προχωρούσα. Δεν κάθισα ποτέ να ασχοληθώ με τα μικρά πράγματα».

Πύρρος Δήμας:
«Δεν σου χαρίζεται
τίποτα στη ζωή.
Όλα θα πρέπει να
τα διεκδικήσεις»

14.11.2022

Υπήρξε ένα σύμβολο της Ελλάδας. Ένας αθλητής που πάνω του ακουμπήσαμε όλοι. Τώρα, με αφορμή το βιβλίο του «Πύρρος. Με το μικρό μου όνομα» που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος, φωτογραφήθηκε στο σπίτι του για το Andro και έκανε για εμάς μια ολόκληρη διαδρομή στη ζωή του, μέσα και έξω από τους αγωνιστικούς χώρους. Μια συνέντευξη καρδιάς γεμάτη από την εμπειρία ενός ανθρώπου που έζησε πολλά στη ζωή του.

Είχα την τύχη να μιλήσω αρκετές φορές με τον Πύρρο. Τον έχω «αφήσει» να κάτσει ακόμη και στο γραφείο μου, κάποτε που μας επισκέφθηκε στα γραφεία της εφημερίδας που εργαζόμουν πριν από αρκετά χρόνια. Ήταν πάντα έξω καρδιά, ανόθευτος.

Καμία προσποίηση, τίποτα το εξεζητημένο πάνω του. Ο Πύρρος ήταν αυτός που έβλεπες. Πάνω από όλα ήταν ο Πύρρος και όχι ο... Πύρρος Δήμας. Διατηρούσε το σπάνιο δικαίωμα να τον ξέρουν όλοι με το μικρό του όνομα. Πόσοι έχουν τέτοια τύχη;

Μιλήσαμε ξανά με αφορμή το βιβλίο του «Πύρρος. Με το μικρό μου όνομα» που έγραψε ο Νίκος Ευσταθίου σε συνεργασία με τον Πύρρο και κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος. Διαπίστωσα πως τα χρόνια δεν τον έχουν αλλάξει. Παραμένει ο ίδιος. Ανοιχτός, πρόσχαρος, πειραχτήρι, αλλά και σοβαρός όταν πρέπει. Να γιατί τον αγάπησε ο κόσμος. Το αλάθητο κριτήριο της αυθεντικότητας δεν σφάλλει ποτέ.

«Πήρα πολλή αγάπη από την οικογένειά μου. Αυτό το περιβάλλον έφτιαξε τον χαρακτήρα μου στη συνέχεια».

▼ Tweet

– Πώς είναι να σε φωνάζουν με το μικρό σου όνομα ακόμη και άνθρωποι που δεν σε γνωρίζουν προσωπικά και σε συναντούν στο δρόμο;

Είναι πολύ γλυκιό και όμορφο. Το νιώθω αυτό. Μια μέρα μπήκα σε ένα ταξί και ο οδηγός με χτύπησε στην πλάτη και επί 20 λεπτά, μέχρι να φτάσω στον προορισμό μου, μου μιλούσε, μου έλεγε ιστορίες. Στο τέλος μου είπε: «συγγνώμη, εσύ δεν με ξέρεις, αλλά εγώ σε έχω στο σπίτι μου 30 χρόνια». Είναι σημαντικό η στάση ζωής σου και η συμπεριφορά σου να επιτρέπει στους ανθρώπους να σε αισθάνονται δικό τους άνθρωπο και να σε αποκαλούν με το μικρό σου όνομα σαν να είσαι ο φίλος τους, ο αδελφός τους ή ο γνωστός τους.

– Στο βιβλίο αναφέρεσαι στην οικογένειά σου και τη γιαγιά σου. Αυτό το περιβάλλον σε δημιούργησε έτσι ή έφτιαξες τον χαρακτήρα σου στην πορεία;

Έγινα έτσι λόγω της οικογένειάς μου και από την πολλή αγάπη που πήρα ως παιδί. Μπορεί να είχαμε τις δυσκολίες και προβλήματα εκεί που ζούσαμε ή να μας έλειπαν πράγματα, αλλά υπήρχε πολλή αγάπη.

«Εγώ την ερωτεύτηκα την άρση βαρών. Πήγαινα μια ώρα πριν από την προπόνηση και έφευγα όταν τελείωναν και οι μεγαλύτεροι».

– Οι δυσκολίες κάνουν τον άνθρωπο καλύτερο; Τον ατσαλώνουν;

Φυσικά και τον ατσαλώνουν. Τον κάνουν πιο δυνατό, ξεπερνάει τα προβλήματα πιο εύκολα. Δεν πνίγεται σε μια κουταλιά νερό. Προσωπικά, συνέχεια κοιτούσα μπροστά και προχωρούσα. Δεν κάθισα ποτέ να ασχοληθώ με τα μικρά πράγματα. Έλεγα μέσα μου: «Άστο αυτό, εσύ προχώρα. Έχεις να κάνεις άλλα πράγματα στη ζωή σου». Πάντα ήμουν ένας άνθρωπος που έβλεπε μόνο τα θετικά και μόνο μπροστά.

«Στην Αλβανία έμαθα ότι με καθεστώτα σαν τον Χότζα δεν κάνεις τον μάγκα».

[Twee](#)

– Χρησιμοποιείς τη λέξη «φόβος» στο βιβλίο σου αναφερόμενος στα χρόνια που έζησες στην Αλβανία. Αυτός ο φόβος σου αποκάλυψε κάτι για τον εαυτό σου;

Αυτός ήταν διαφορετικός φόβος. Δεν είναι όπως στην άρση βαρών που μπορεί να φοβηθείς ότι δεν θα σηκώσεις το βάρος και θα αποτύχεις. Αυτός ο φόβος είχε να κάνει με τη ζωή σου. Θα μπορούσες να βρεθείς εύκολα σε μια κατάσταση περιεργη. Πολλοί συμπατριώτες μας κατέληξαν στις φυλακές του Χότζα. Δεν είχε να κάνει μόνο με 'μένα αυτός ο φόβος, αλλά και την οικογένειά μου. Αν εγώ έκανα ένα λάθος, όλη η οικογένεια θα την πλήρωνε. Εκεί τελείωναν όλα τα όνειρά σου. Ήταν ένας μεγάλος φόβος και μου έμαθε ότι σ' αυτά τα καθεστώτα δεν κάνεις τον μάγκα! Προσπαθούσα να μιλάω λίγο και μέσω του αθλητισμού να ξεφύγω και να αναδειχθώ. Δεν έβλεπα άλλη λύση για το μέλλον μου.

«Θυμάμαι ότι όταν πρωτοήρθα στην Ελλάδα έμενα στη Νέα Σμύρνη. Με κοιτούσαν όλοι περίεργα».

– Η άρση βαρών προέκυψε τυχαία στη ζωή σου.

Πολύ τυχαία! Ένας προπονητής με είδε κάποια στιγμή χτυπώντας μια μουσμουλιά έξω από το σχολείο. Είδε τον σωματότυπό μου και με ρώτησε αν θα ήθελα να ασχοληθώ με την άρση βαρών. Ήρθε στο σπίτι να πάρει την άδεια από τον πατέρα μου και τη μητέρα μου. Ήμουν σίγουρος πως η μητέρα μου δεν θα συμφωνούσε με τίποτα. Ο πατέρας μου είχε κάνει όταν ήταν φοιτητής λίγη άρση βαρών και ήταν σύμφωνος. Τελικά, ο πατέρας μου ως πιο διπλωμάτης την έπεισε λέγοντάς της «άσε να τον δούμε τρεις μήνες πώς θα είναι κι αν κουράζεται θα τον σταματήσουμε». Αυτό ήταν, δεν σταμάτησα ποτέ.

– Σου ταίριαξε αμέσως. Σου άρεσε από την αρχή.

Μου «κόλλησε». Δεν θέλω να πω ότι την διάλεξα ή ότι ήθελα να κάνω πρωταθλητισμό. Εκείνη με διάλεξε. Από την πρώτη στιγμή φάνηκε πως είχα πολύ δυνατά πόδια, κάτι άκρως απαραίτητο για την άρση βαρών. Εβλεπα τα μάτια όλων να με κοιτάνε να κάνω 100 κιλά πόδια. Ήμουν ένα παιδάκι 7,5 ετών με ύψος 1.36 και 33 κιλά. Είχαν γουρλώσει τα μάτια τους όλοι και δεν το πίστευαν. Εκεί κατάλαβα πως έχω κάτι καλό. Από την άλλη, αν δεν δουλέψεις το ταλέντο μένει ταλέντο. Εγώ την ερωτεύτηκα την άρση βαρών. Πήγαινα μια ώρα πριν από την προπόνηση και έφευγα όταν τελείωναν και οι μεγαλύτεροι. Καθόμουν και έβλεπα τι έκαναν στην προπόνηση οι άντρες.

«Οταν πρωτοήρθα στην Αθήνα έπρεπε να βάζω τα χέρια ψηλά στο λεωφορείο για να τα βλέπουν και να μην νομίζουν πως ήμουν κλέφτης».

 Tweet

– Το μεγάλο άλμα για να έρθεις στην Αθήνα πότε προέκυψε;

Εγινε το 1990 όταν μίλησα με τον Γιάννη Σγουρό στη Δανία. Τότε ήταν γραμματέας της Ευρωπαϊκής Ομοσπονδίας και του είπα πως με ενδιέφερε πάρα πολύ να έρθω με την οικογένεια στην Ελλάδα». Βέβαια, έπρεπε να περιμένουμε να δούμε τι θα συνέβαινε με τις οικογένειες εκείνων που είχαν μπει στις πρεσβείες. Ο Σγουρός μου είπε «φυσικά. Να ξέρεις πως εδώ υπάρχει ένας άνθρωπος που σε περιμένει να στηρίξει εσένα και την οικογένειά σου». Κι αυτό έγινε στην πορεία.

– Εκείνα τα χρόνια ήταν περίεργα και ταραγμένα. Αισθάνθηκες Αλβανός στην Ελλάδα και Έλληνας στην Αλβανία;

Ναι, καθημερινά μου συνέβαινε αυτό. Ήταν λογικό, καθώς όταν άνοιξαν τα σύνορα ήρθαν στην Ελλάδα οικογενειάρχες, αλλά ήρθαν και φυλακισμένοι. Είχε διαλυθεί όλη η δομή του κράτους στην Αλβανία με αποτέλεσμα να ανοίξουν ακόμη και οι φυλακές. Αντιλαμβάνεσαι τι γίνεται όταν έχεις μάθει να κοιμάσαι με την πόρτα σου ανοιχτή και καταλήγεις να βάζεις πόρτα ασφαλείας. Άλλαξε ριζικά τότε η Ελλάδα. Θυμάμαι ότι όταν πρωτοήρθα στην Ελλάδα έμενα στη Νέα Σμύρνη. Με κοιτούσαν όλοι περίεργα. Στο

σούπερ μάρκετ που έμπαινα άκουγα να λέει ο ένας στον άλλον «πρόσεχε αυτόν». Το ίδιο στη λαϊκή ή στο λεωφορείο. Έπρεπε να βάζω τα χέρια ψηλά για να τα βλέπουν και να μην νομίζουν πως ήμουν κλέφτης.

«Θεωρώ πως ήμουν τυχερός, καθώς όταν πήρα το πρώτο χρυσό μετάλλιο, με γνώρισε ο κόσμος, κατάλαβε ποιος είμαι».

– Σου δημιούργησαν πικρία εκείνες οι συμπεριφορές;

Στην αρχή όχι μόνο πίκρα, αλλά με σκότωναν! Θεωρώ πως ήμουν τυχερός, καθώς όταν πήρα το πρώτο χρυσό μετάλλιο, με γνώρισε ο κόσμος, κατάλαβε ποιος είμαι. Ακόμη και σήμερα υπάρχουν κάποιοι που δεν ξέρουν τις σημαίνει Βόρεια Ήπειρος και ότι ζουν Έλληνες εκεί. Επομένως, ακόμη και σήμερα κάποιοι με θεωρούν Αλβανό. Τώρα δεν με πειράζει, τότε με πείραζε πολύ.

«Οι Έλληνες είμαστε ρατσιστές, ας μην το κρύβουμε. Άλλα είμαστε ταυτόχρονα και φιλόξενοι».

[Tweet](#)

– Πιστεύεις πως οι Έλληνες είμαστε ρατσιστές;

Είμαστε, ας μην το κρύβουμε. Βλέπαμε με τον γιο μου την ταινία του Αντετοκούνμπο και ξεκίνησα να βλέπω με άλλο μάτι τους μαύρους που πουλάνε ed και διάφορα άλλα στις παραλίες ή άλλου. Στην ταινία είδα, όμως, και με πόση αγάπη παρουσιάζει την Ελλάδα. Η ζωή στην Ελλάδα δεν είναι τόσο ρόδινη όπως είναι στην ταινία του Γιάννη. Κι όμως, δεν έβγαλε μια τόση δα κακία για τη χώρα. Κοίτα, εμείς οι Έλληνες είμαστε ρατσιστές, αλλά όταν βλέπουμε τα πράγματα χωρίς κακία έχουμε πολλή αγάπη και είμαστε φιλόξενοι. Είμαστε τα πάντα.

– Το βιβλίο σου είναι μεν αυτοβιογραφία, αλλά μπορεί κανείς να το διαβάσει και ως μυθιστόρημα. Έχεις ζήσει πολλές ζωές σε μια. Αισθάνεσαι γεμάτος ως άνθρωπος;

Γεμάτος; Όταν χάνεις τους δικούς σου ανθρώπους, όσο γεμάτος και να είσαι, είσαι πάλι μισός. Δυστυχώς!

– Ο πιο δύσκολος αγώνας που έχεις δώσει ως τώρα στη ζωή σου ήταν εντός ή εκτός αγωνιστικών χώρων;

Εκτός! Στον αγώνα είσαι εσύ που μπορείς να νικήσεις ή να πάρεις τη ρεβάνς. Εκτός δεν μπορείς να τα βάλεις ούτε με το θεό σε μια αρρώστια ούτε με τη βλακεία όπως ήταν η πολιτική.

– Για χρόνια λέγαμε την έκφραση του Ιακώβου «κάτσε κάτω από την μπάρα». Τότε το άντεχες να κάτσεις από κάτω. Αλήθεια, αντέχεις τα πάντα στη ζωή σου;

Από ό,τι φαίνεται αντέχω, αλλά δεν έχω και άλλη επιλογή. Όταν έχεις τέσσερα παιδιά και το ένα είναι μόλις 13 ετών πρέπει να αντέξεις. Να είσαι και μάνα και πατέρας. Βέβαια, μάνα είναι δύσκολο να γίνω, αλλά όσο γίνεται προσπαθώ να είμαι δυνατός για να δείξω σ' αυτό το παιδί ότι η ζωή συνεχίζεται. Πρέπει να συνεχίσω κι εγώ, να είμαι διπλα τους καθημερινά, στην κάθε τους στιγμή.

– Τα παιδιά σου προφανώς ξέρουν ποιον έχουν πατέρα και τι έχει κάνει.

Φυσικά! Τα παιδιά μου είναι μεγάλα πια. Το μικρό ξέρει ποιος είμαι, καταλαβαίνει. Καμαρώνει στο σχολείο.

«Εκτός των αγωνιστικών χώρων δεν μπορείς να τα βάλεις ούτε με το θέό σε μια αρρώστια ούτε με τη βλακεία όπως ήταν η πολιτική».

– Τους ήταν βάρος να έχουν πατέρα έναν τόσο γνωστό και επιτυχημένο πατέρα;

Βέβαια, είναι βάρος. Το λέω στον μικρό μου γιο, αλλά και στα υπόλοιπα παιδιά στα σχολεία που πηγαίνω και μιλάω, πως δεν υπάρχει δεν μπορώ, αλλά δεν θέλω.

– Μια και μιλάμε για βάρη. Εσύ ήσουν για την άρση βαρών ό,τι ήταν ο Νίκος Γκάλης για το μπάσκετ. Μια κατηγορία μόνος σου. Ήταν, λοιπόν, βάρος στις πλάτες σου αυτή η επίγνωση;

Όχι δεν ήταν βάρος. Ούτε τώρα είναι. Το μόνο βάρος που είχα ήταν απέναντι στην κοινωνία και τα νέα παιδιά. Έχουμε υποχρέωση όλοι εμείς να πηγαίνουμε στα παιδιά, στα σχολεία και να συζητάμε μαζί τους, να τους δείχνουμε το δρόμο. Πρέπει να φέρουμε τα παιδιά στα στάδια και όχι στα κάγκελα να τα σπάνε. Είναι σημαντικό να καταλάβει το παιδί ότι πρέπει να σέβεται, να αγωνίζεται, να προχωράει μπροστά και να έχει στόχους. Αυτός είναι ο ρόλος μας.

**«Δεν καβάλησα καλάμι, δεν ήθελα να
έχω αυλικούς».**

[Tweet](#)

**– Στο βιβλίο λες πως τα ΜΜΕ σε χρησιμοποίησαν ως ένα σημείο. Πώς
αμύνεταις σε μια τέτοια υπερέκθεση;**

Ήμουν εκτεθειμένος απέναντι στους δημοσιογράφους και την κοινωνία. Το έβρισκα λογικό, αλλά μου έκανε πολύ καλό στη ζωή μου ότι ήμουν σ' αυτό το άθλημα. Το '91 που ήρθα στην Ελλάδα μου ήταν βαρύ ότι δεν με ήξερε κανένας, ενώ στην Αλβανία ήμουν ήδη καλός αθλητής. Όταν πήρα το πρώτο μου Ολυμπιακό μετάλλιο έγινε χαμός και τότε είπα στον εαυτό μου «ήρεμα τώρα, πατάμε στη γη. Συνεχίζουμε σαν να μην έγινε τίποτα. Προχωράμε με το κεφάλι χαμηλά, δεν καβαλάμε τα καλάμια, συμπεριφερόμαστε όπως συμπεριφερόμασταν και πριν. Μιλάμε σε όλους, στον απλό κόσμο». Αυτό έκανα κι αυτό με κράτησε πιο ισορροπημένο.

– Κι έτσι δεν την «ψώνισες»;

Δεν ήθελα ποτέ αυλικούς κι αυτό μου έκανε καλό. Όσοι μου χάιδευαν τα αυτιά δεν τους ήθελα κοντά μου. Δεν ξέρω γιατί, αλλά δεν τους θεωρούσα καλούς συμβούλους. Αντίθετα, όσοι μου τα «έχωναν» μπροστά μου, αυτούς τους ήθελα δίπλα μου και τους κράτησα. Έτσι ισορρόπησα σ' αυτό το σχοινί τόσα χρόνια.

**– Ένα μεγάλο μέρος στο βιβλίο σου καταλαμβάνει και όσα συνέβησαν με την
άρση βαρών και το σκάνδαλο ντόπινγκ. Θεωρείς πως σας περίμεναν κάποιοι
στη γωνία επειδή κάνατε γρήγορα επιτυχία.**

Είμαι σίγουρος γι' αυτό. Σε κανέναν δεν άρεσε εκείνη η πορεία. Ήμασταν τυχεροί τότε, καθώς εκείνη ομάδα δεν ξαναγίνεται. Ήταν μια ομάδα όνειρο, αλλά βιοήθησαν και οι συγκυρίες, καθώς άνοιξαν τα σύνορα στο πρώην ανατολικό μπλοκ και ήρθαν παιδιά από τη Ρωσία ή την Αλβανία. Ήταν η κατάλληλη στιγμή που βρέθηκαν οι κατάλληλοι άνθρωποι και έγινε αυτό που έγινε.

«Δεν ήταν λάθος η εμπλοκή μου στη πολιτική. Εμένα μου αρέσουν τα δύσκολα».

– Μπορούμε να αποκτήσουμε ξανά μια dream team στο άθλημα;

Dream Team όχι, αλλά κάποια παιδιά σαν αυτά που είχε εκείνη η ομάδα, ναι, μπορούμε να αποκτήσουμε ξανά. Είναι δύσκολο να βρεις μια γενιά αθλητών που έμαθε να δουλεύει από μικρή ηλικία. Βλέπω, ας πούμε, τον γιο μου που δεν θέλω να κουραστεί και να ιδρώσει. Τα παιδιά μας μεγαλώνουν με πολλή αγάπη και σίγουρα δεν κάνουμε καλό σαν γονείς.

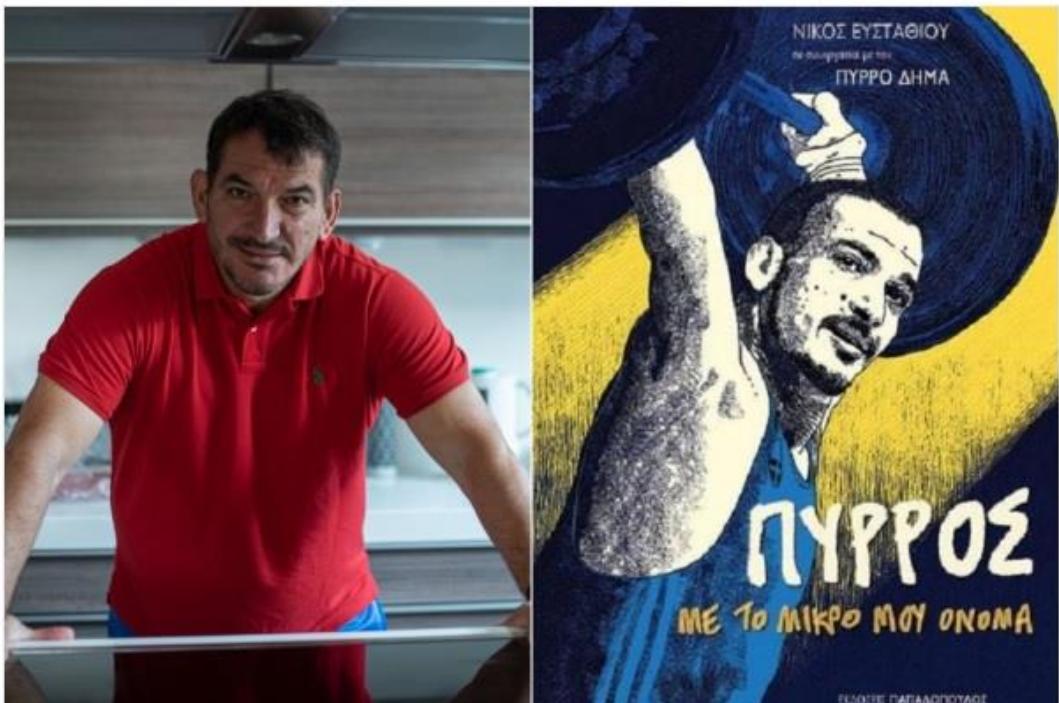
**«Με τον Ιακώβου ήμασταν σαν την γάτα
με το ποντίκι».**

[Tweet](#)

– Έχουν γραφτεί τα πάντα για τη σχέση σου με τον Ιακώβου. Τι ισχύει τελικά;
Ήμασταν σαν την γάτα με το ποντίκι! Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν τον σέβομαι. Πάντα τον είχα σαν πατέρα, φίλο και προπονητή. Πάντα θα τον σέβομαι.

– Άλλα τόσα έχουν γραφτεί και για τη σχέση σου με τον Κάχι Καχιασβίλι.
Επίσης, τι είναι αλήθεια και τι μύθος;

Ο Κάχι έκανε λάθος και τα έβαλε μαζί του επειδή οι δημοσιογράφοι έγραφαν «ο Πύρρος και η παρέα του». Δεν το έγραφα σε γώ. Χρησιμοποίησε τον Πύρρο για να ακουστεί. Χτύπησε την πόρτα για να ακούσει το παράθυρο. Ήταν λάθος από όλους γιατί έβαλε και τα παιδιά μέσα σ' αυτό. Θυμάμαι να λέω στον Κάχι να γελάει λίγο. Έβγαινε στις φωτογραφίες σαν να του είχαν φάει το φαγητό. Δεν είχε την αμεσότητα με τον κόσμο. Φοβόσουν να του μιλήσεις. Ως αθλητής, όμως, ήταν πολύ μεγάλος.

Το βιβλίο του Πύρρου Δήμα κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος.

– Το τέλος ενός υπεραθλητή είναι εύκολο;

Πιο πολύ στεναχωρήθηκα όταν έκλεισα τα 30 παρά τα 50. Στα 30 μου με έπιασε μια κατάθλιψη γιατί αυτόματα καταλαβαίνεις πως πλησιάζει το τέλος της καριέρας σου. Από 7,5 χρονών έκανα άρση βαρών και σταμάτησα στα 33 μου. Ήμουν ευλογημένος που αγωνίστηκα στους Ολυμπιακούς της Αθήνας το 2004 με τραυματισμούς και με χειρουργεία. Δεν είναι εύκολο. Όταν έβγαλα τα παπούτσια έκανε κρακ κάτι μέσα μου. Ήμουν ένα ραγισμένο γυαλί.

– Υπάρχει κάποιο μετάλλιο που το κρατάς πιο βαθιά στην καρδιά σου;

Είναι όλα τους παιδιά μου, δεν μπορώ να τα ξεχωρίσω. Σίγουρα της Αθήνας θα μπορούσε να ήταν και χρυσό, αλλά έτσι όπως έγιναν τα πράγματα και πάλι καλά, κάνω το σταυρό μου, που πήρα χάλκινο.

– Για όλους μας εκείνο το μετάλλιο ήταν σαν χρυσό.

Ο Ασανίτζε, ο κουμπάρος του Κάχι, ρωτήθηκε στη συνέντευξη Τύπου πώς ένιωσε που χειροκροτήθηκε πιο πολύ το χάλκινο μετάλλιο από το χρυσό και είπε τότε «κάνετε λάθος, δεν είναι χάλκινο. Είναι τρία χρυσά και ένα χάλκινο».

«Το μετάλλιο της Αθήνας το 2004 θα μπορούσε να ήταν και χρυσό, αλλά έτσι όπως έγιναν τα πράγματα και πάλι καλά, κάνω το σταυρό μου, που πήρα χάλκινο».

– Σε είδα πρόσφατα σε μια εκπομπή και όταν ρωτήθηκες για τον Αλέξανδρο Νικολαΐδη που χάσαμε πρόσφατα, λύγισες. Δεν μπορούσες να κρατήσεις τα δάκρυά σου.

Ήταν ένα σοκ. Δεν το ξέραμε, δεν είχαμε ενημερωθεί. Με τον Αλέξανδρο ανταλλάσσαμε πού και πού κανένα μήνυμα στο Facebook. Είχαμε μια επαφή, άσχετα αν πολιτικά είχε ασχοληθεί με τον ΣΥΡΙΖΑ. Εμείς δεν είχαμε τέτοια μεταξύ μας.

**«Η Αναστασία ήταν δίπλα μου, βράχος.
Μου έδινε πολλή αγάπη».**

[Tweet](#)

– Μου έκανε εντύπωση που έκλαψες μπροστά στην κάμερα. Δεν φοβάσαι να δείχνεις τα συναισθήματά σου.

Δεν τα κρύβω. Δεν έχω λόγο να το κάνω. Είμαι αυτός που είμαι και σε όποιον αρέσω. Όπως έλεγε και ο Καζαντζής: «Κι όμως κυρία μου κι οι άντρες κλαίνε». Κλάψαμε πολλοί για τον Αλέξανδρο. Τον ξέραμε, ήταν ένα «καθαρό» παιδί. Χάθηκε άδικα. Νέα παιδιά να χάνονται απ' αυτή την αρρώστια. Προσωπικά το έχω περάσει και έχω δει μικρά παιδάκια στις χημειοθεραπείες και τις ακτινοβολίες. Τα έχω δει όλα. Δεν μου είναι ευχάριστο όλο αυτό. Ακόμη και στην κηδεία δεν μπόρεσα να πάω. Δεν το άντεξα. Δεν μπορώ.

– Μαθαίνεται η απώλεια; Εσύ την βιώσεις με σκληρό τρόπο όταν πέθανε η σύζυγός σου, η Αναστασία. Αντέχεται αυτό το πράγμα;

Με τον χρόνο όλα επουλώνονται. Όλα μαλακώνουν, αλλά ποτέ δεν ξεχνιέται. Δεν μπορείς να το ξεπεράσεις. Όλοι νομίζουν πως γίνεται, αλλά στην ουσία κοροϊδευόμαστε.

– Η αγάπη τι ρόλο έπαιξε στη ζωή σου;

Η αγάπη ήταν η κινητήρια δύναμη για μένα. Η Αναστασία ήταν δίπλα μου, βράχος. Μου έδινε πολλή αγάπη. Είτε δίπλα μου είτε από μακριά. Μου χάρισε τέσσερα παιδιά και με έβαζε στόχους. Αγάπη είναι, την ώρα που εσύ έχεις τραυματιστεί και λες δεν θα προλάβεις να αγωνιστείς, να σου λέει: «Δεν πειράζει. Αν δεν νιώθεις καλά μάζεψε τα πράγματά σου και έλα σπίτι. Σε έχουμε πολύ ανάγκη εδώ». Και μόνο που μου το έλεγε με ησύχαζε. Με έκανε να νιώθω ξεχωριστός. Είναι σημαντικό να έχεις ανθρώπους που σε αγαπούν, σε στηρίζουν και σε περιμένουν.

– Στην πολιτική θα επέστρεφες ή θεωρείς πως ήταν λάθος η εμπλοκή σου;

Δεν ήταν λάθος. Εμένα μου αρέσουν τα δύσκολα. Και το 2008 μπήκα στην Ομοσπονδία και ήταν δύσκολα. Θεώρησα πως ήταν χρέος μου να βγω μπροστά τότε που όλοι δίχαζαν και έβαζαν κρεμάλες στις πλατείες. Δεν το μετάνιωσα καθόλου. Έκανα το σωστό. Δυστυχώς, κάποια έπαιξαν με τον ελληνικό λαό και τη χώρα και ευτυχώς που δεν βγήκαμε από το ευρώ και είμαστε όρθιοι. Σε άλλη περίπτωση θα τρώγαμε βελανίδια. Εκ του ασφαλούς κάποιοι έπαιξαν με τον ελληνικό λαό.

«Τον Γιακώβον πάντα τον είχα σαν πατέρα, φίλο και προπονητή. Πάντα θα τον σέβομαι».

«Πιστεύω ότι Πύρρος γίνεσαι δεν γεννιέσαι».

[Tweet](#)

– Εχεις συνειδητοποιήσει ότι εκτός από την μπάρα σήκωνες στις πλάτες σου και μια ολόκληρη χώρα;

Προσπαθώ να το βλέπω πάντα ότι έκανα το χρέος μου. Έκανα αυτό που αγαπούσα, δεν με υποχρέωσε κανένας. Δεν μου έβαλε κανένας το πιστόλι στο κεφάλι για να το κάνω. Δουλεύω αυτή τη σπιγμή στις ΗΠΑ ως τεχνικός διευθυντής για τις ανάγκες της εθνικής ομάδα της χώρας και κάνω πάλι το χόμπι μου. Είμαι πολύ τυχερός άνθρωπος γιατί έκανα το χόμπι μου επάγγελμα. Αυτή ήταν η ζωή μου, αυτό ήθελα.

– Για όλους εμάς ήσουν άτρωτος, ένας σούπερμαν. Διαβάζοντας το βιβλίο σου μαθαίνουμε για ‘σένα πως ήσουν ένας άνθρωπος που πάλευε συνεχώς.

Αυτή είναι η ζωή. Τα πάντα με το ζόρι, στο τσακ! Δεν σου χαρίζεται τίποτα στη ζωή. Όλα θα πρέπει να τα διεκδικήσεις. Τίποτα δεν είναι εύκολο. Αρκεί να είσαι και τυχερός, που ήμουν τυχερός, αλλά εγώ κυνηγούσα και την τύχη μου.

– Ο χρόνος που περνάει σε προβληματίζει; Εξοικειώνεσαι με τη φθορά;

Καθόλου, μα καθόλου δεν με προβληματίζει. Αυτή είναι η ομορφιά της ζωής. Μεγαλώνουμε, ψηλώνουμε, ομορφαίνουμε. Όλα τα καλά.

– Πύρρος γίνεται κανείς ή γεννιέται;

Πιστεύω ότι γίνεται δεν γεννιέται. Γίνεται!